

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **P.G.**, zastoupeného Mgr. Janem Drapáčem, advokátem se sídlem v Zábřehu, Osvobození 28, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2010 č.j. KUOK 95635/2010, ve věci záznamu bodů v registru řidičů,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 22.9.2010 č.j. KUOK 95635/2010 se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.200,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Drapáče, advokáta se sídlem v Zábřehu, Osvobození 28.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2010 č.j. KUOK 95635/2010, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 20.7.2010 č.j. 2010/259/DO-MUZB, kterým byly zamítnuty jako neodůvodněné námitky žalobce proti oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidičů a provedený záznam dvanácti bodů byl ke dni 11.2.2010 potvrzen.

V žalobě žalobce namítl, že v podaných námitkách vyslovil nesouhlas s provedením záznamů 3x 4 body za stejný přestupek. Připustil, že nedodržel režim bezpečnostních přestávek ve dnech 3., 7. a 9.12.2009, což však nemůže být kvalifikováno jako tři různé přestupky, za něž je možno udělit celkem 12 bodů, ale jako jeden pokračující přestupek. Poukázal přitom na judikaturu některých krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) a navrhl použít ust. § 123c odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), tj., že řidiči, jenž se dopustil více přestupků jedním zařazeným do bodového hodnocení zaznamenaná příslušný úřad obce s rozšířenou působností body pouze za nejzávažnější přestupek. Žalobce poukázal také na rozsudky NSS č.j. 8 As 17/2007-135 a č.j. 2 Afs 29/2009-60, podle nichž trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako u trestných činů. V podaném odvolání žalobce namítl, že z rozhodnutí Městského úřadu Králíky ze dne 22.1.2010 č.j. 386/2010/VV/BJ vyplývá, že se žalobce dopustil pouze jednoho přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podané odvolání zamítl s tím, že podkladové rozhodnutí Městského úřadu Králíky je relevantním podkladem pro záznam tří přestupků. Žalobce mimo již zmiňované rozsudky NSS poukázal také na ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen zákon o přestupcích), podle kterého za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. V podkladovém rozhodnutí správní orgán opakovaně své rozhodnutí odůvodňuje spácháním tří přestupků, avšak ve výrokové části rozhodnutí je uvedeno, že žalobce je uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku dopravy a silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že nedodržel bezpečnostní přestávku ve dnech 3., 7. a 9.12.2009. Žalovaný dále dovodil, že v dané věci nejde o pokračování v přestupku zejména proto, že v jednání žalobce jako obviněného z přestupku nebylo prokázáno subjektivní propojení, tedy, že již od počátku zamýšlel uskutečňovat přestupky stejného druhu. Nebylo prokázáno, že v době spáchání prvního přestupku dne 3.12.2009 zamýšlel spáchat přestupky též dne 7. a 9.12.2009 a chybí zde jednotící záměr, který by určoval pokračování v přestupku. Žalovaný naopak dovodil, že spáchání přestupků vyplývalo z nedůsledného dodržování právních předpisů týkajících se provádění bezpečnostních přestávek, spíše než cíleného jednání pachatele takové přestupky záměrně páchat, proto má správní orgán za to, že se jedná o vícečinný souběh přestupků stejnorodý, který zakládá odpovědnost obviněného z přestupku být potrestán za každý jednotlivý přestupek zvlášť. Žalovaný tedy na jedné straně tvrdí, že se jedná o nedbalostní přestupek, na druhé straně svou argumentaci opírá o úmyslné zavinění a páčání přestupku. Pokud by bylo uvažováno v rozsahu odůvodnění správního orgánu, pak by byla nepochybně podmínka záměru spáchat pokračující přestupek naplněna, protože řidič svoje jednání odůvodňoval cíleným včasným rozvozem zboží do prodejen i přes nutnost přerušení jízdy. Podkladovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku na úseku dopravy a silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, tedy za spáchání jednoho přestupku. Ve výrokové části příkazního rozhodnutí není specifikace jednotlivých přestupků, tedy kdy, kde, v kterém časovém rozmezí a co konkrétně měl žalobce porušit. Z příkazního rozhodnutí ani není patrné, o jaké důkazy se případně správní orgán ve svém odůvodnění opírá, nelze proto považovat postup žalovaného při výkladu o spáchání jednotlivých přestupků za adekvátní a správný. Výroková část musí obsahovat v prvé řadě výrok nebo více výroků, kterými se řeší otázka, jež je předmětem řízení. Výrok je vlastní autoritativní konstitutivní rozhodnutí nebo deklaratorní osvědčení, musí být jasný, jednoznačný a vrchnostenský, soustředit v sobě jak prvek moci, tak prvek rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že z výrokové části podkladového rozhodnutí je zřejmé, že nedodržení bezpečnostní přestávky proběhlo ve třech různých dnech měsíce prosince roku 2009. Tato skutečnost vylučuje možnost označit tyto přestupky za přestupek pokračující. Chybí zde znak subjektivní stránky, který je dán u pokračujícího deliktu, a to jednotný záměr, neboť řidič neví, zda v dalších konkrétních dnech bude nějakou dopravu nebo přepravu provádět. Podle žalovaného není možná ani aplikace ust. § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť to se vztahuje pouze na zápis bodů do registru řidičů v případě, že se řidič více přestupků nebo trestných činů spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení dopustí pouze jedním skutkem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v podání doručeném krajskému soudu dne 23.2.2011 poukázal na jiné rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2011 č.j. KUOK 10431/2011, kdy rozhodl ve skutkově zcela obdobné věci jiného řidiče tak, že správní orgán I. stupně pochybil, když nedostatečně vyhodnotil právní podklad k záznamu bodů v registru řidičů, přičemž tímto právním podkladem byl pravomocný příkaz, z něhož není jednoznačně patrné, zda se odvolatel dopustil jednoho přestupku nebo čtyř přestupků na sobě nezávislých, přičemž zdůraznil, že správní orgán provádějící záznam bodů je povinen zabývat se skutečností, zda-li existuje relevantní podklad pro provedení záznamu bodů, tj., zda výrok rozhodnutí, které obdržel, jednoznačně popisuje skutkové jednání. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak bylo zrušeno a vráceno tomuto správnímu orgánu k dalšímu projednání. Na tento případ žalobce poukázal s ohledem na ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) s tím, aby podle zásady legitimního očekávání ve výše uvedené věci bylo rozhodnuto ve prospěch žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.), přičemž byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že příkazem Městského úřadu Králíky ze dne 22.1.2010 č.j. 386/2010/VV/BJ byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku dopravy a silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že ve dnech 3., 7. a 9.12.2009 nedodržel bezpečnostní přestávku mezi jednotlivými dobami řízení a dále použil záznamový list (tachografický kotouček) ze dne 3.12.2009 na dobu delší než 24 hodin. Tímto jednáním porušil čl. 7 nařízení EP a Rady č. 561/2006 a čl. 15 odst. 2

nařízení Rady č. 3821/85, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Městský úřad Zábřeh jako správní orgán I. stupně oznámil žalobci dne 16.2.2010 dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu. Dle výpisu z bodového hodnocení ze dne 16.2.2010 byly žalobci na základě příkazu Městského úřadu Králíky ze dne 22.1.2010 zapsány 3x 4 body v registru řidičů. Proti tomuto oznámení podal žalobce námitky, v nichž vyjádřil nesouhlas s udělením 3x 4 bodů za stejný přestupek, přičemž nepochybně, že ve dnech 3., 7. a 9.12.2009 nedodržel povinnou bezpečnostní přestávku, domnívá se však, že toto nemůže být kvalifikováno jako tři různé přestupky, za které je možno uložit 12 bodů. Podle žalobce se jedná o jeden skutek „pokračující přestupek“, v rámci něhož došlo třikrát k porušení zákonných ustanovení upravujících bezpečnostní přestávky. Na základě podaných námitek bylo zahájeno správní řízení, v němž správní orgán I. stupně po posouzení podkladového rozhodnutí vydal dne 12.3.2010 pod č.j. 2010/259/DO-MUZZ rozhodnutí, kterým námitky žalobce shledal neodůvodněnými a záznam o počtu dvanácti bodů potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí pak vyjádřil svůj názor, že v případě podkladového rozhodnutí, jímž byl příkaz Městského úřadu Králíky ze dne 22.1.2010, se nejednalo o jediný skutek, ale o tři různé skutky, které byly sice spáchány stejným způsobem, avšak liší se časovým a místním určením. Dále správní orgán I. stupně rozvedl úvahu, kdy se jedná o vícečinný souběh přestupků stejnorodý a kdy se jedná o pokračování v přestupku, přičemž dovodil, že v posuzované věci nebyl prokázán jednotící záměr žalobce spáchat přestupky ve třech po sobě jdoucích případech a uzavřel, že se jedná o vícečinný souběh přestupků stejnorodý, který zakládá odpovědnost žalobce být potrestán za každý jednotlivý přestupek zvlášť. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které odůvodnil v podstatě shodně jako následně podanou správní žalobu a o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích přestupku se dopustí ten, kdo jako řidič vozidla při kontrole není držitelem dokladů, předložil neplatný doklad nebo nepředložil doklady požadované zvláštním právním předpisem, nevede stanoveným způsobem záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, záznam o provozu vozidla nebo nedodrжуje stanovené doby řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, nepředložil záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo záznam o provozu vozidla požadovaných zvláštním právním předpisem.

Podle ust. § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu dopustil-li se řidič více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení, zaznamenaná příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich.

V posuzované věci je mezi účastníky nesporné, že žalobce ve dnech 3., 7. a 9.12.2009 naplnil stejnou skutkovou podstatu přestupku na úseku dopravy a silničního hospodářství podle ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Krajský soud se primárně zabýval tím, zda rozhodnutí o přestupku, tj. příkaz Městského úřadu Králíky ze dne 22.1.2010 č.j. 386/2010/VV/BJ, který nabyt právní moci dne 11.2.2010, mohl být podkladem pro zápis tří přestupků žalobce v registru řidičů v celkovém počtu dvanácti bodů. Na základě ustálené rozhodovací praxe správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009 č.j. 9 As 96/2008-44) správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobit podklad pro záznam, tj. pravomocné

rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. „*Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ (viz. rozsudek NSS č.j. 9 As 96/2008-44). Správní orgán však může provést záznam v registru řidičů pouze za předpokladu, že rozhodnutí o přestupku je srozumitelné a jednoznačně z něj vyplývají skutečnosti nutné pro závěr o dosažení konkrétního počtu bodů. Ve výrokové části příkazu Městského úřadu Králíky ze dne 22.1.2010 je uvedeno, že žalobce se uznává vinným ze spáchání přestupku na úseku dopravy a silničního hospodářství dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, jehož se dopustil tím, že dne 3.12.2009, 7.12.2009 a 9.12.2009 nedodržel předepsanou bezpečnostní přestávku mezi jednotlivými dobami řízení a dále použil záznamový list (tachografický kotouček) ze dne 3.12.2009 na dobu delší než 24 hodin. Tímto jednáním žalobce porušil čl. 7 nařízení EP a Rady č. 561/2006 a dále porušil čl. 15 odst. 2 nařízení Rady č. 3821/85, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Výroková část rozhodnutí tedy hovoří pouze o přestupku v jednotném čísle. Nevyplyvá z ní, že se žalobce svým jednáním dopustil vícero přestupků, ačkoliv je zde specifikováno, že jednání, jehož se dopustil, proběhlo dne 3.12.2009, dne 7.12.2009 a dne 9.12.2009. V následném odůvodnění tohoto podkladového rozhodnutí jsou jednotlivá porušení bezpečnostních přestávek v uvedených třech dnech opět rozepsána se závěrem, že v uvedených případech došlo k porušení čl. 7 nařízení EP a Rady č. 561/2006 a následně je vypsáno i porušení čl. 15 odst. 2 nařízení Rady č. 3821/85 v souvislosti s použitím záznamového listu v záznamovém zařízení po více než 24 hodin. Tuto konstatační část pak správní orgán shrnuje v posledním odstavci str. 2 a v prvním odstavci str. 3 podkladového rozhodnutí tak, že pro toto jednání žalobce používá označení „přestupek“ v jednotném čísle a žalobce označuje jako „podezřelého z přestupku“, tedy rovněž zde užívá tvaru podstatného jména „přestupek“ v jednotném čísle. V dalších odstavcích podkladového rozhodnutí je jednání žalobce označováno jako „skutek“ a žalobce jako o pachatel přestupku.

Na základě obsahu výroku i odůvodnění podkladového rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že Městským úřadem v Králíkách bylo jednání žalobce posouzeno jako jeden jediný přestupek. Uvedené podkladové rozhodnutí tedy nemůže být relevantním podkladem pro závěry žalovaného jakož i správního orgánu I. stupně, že se žalobce jednáním popsaným v tomto podkladovém rozhodnutí dopustil tří samostatných přestupků. Krajský soud na tomto místě opětovně zdůrazňuje úlohu správního orgánu provádějícího záznam bodů v registru řidičů, který zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden (viz již shora citovaný rozsudek NSS ze dne č.j. 9 As 96/2008-44). Krajský soud k uvedenému upřesňuje, že správní orgány provádějící záznam bodů ani nejsou oprávněny svými správními úvahami překlenovat nedostatky v odůvodnění podkladového rozhodnutí, jako se tomu stalo v posuzované věci, jakkoliv lze souhlasit s tím, že v podkladovém rozhodnutí absentuje relevantní úvaha o charakteru spáchaného přestupku z hlediska jeho pokračování či stejnorodosti a bylo jistě zcela namístě, aby se touto úvahou Městský úřad Králíky zabýval. Jestliže však takto jako správní orgán rozhodující o přestupku neučinil a toto podkladové rozhodnutí nabylo právní moci, přičemž je ve své výrokové části a

odůvodnění zcela souladné a srozumitelné, nemůže správní orgán provádějící záznam bodů chybějící úvahy doplňovat a rozhodovat pak nesouladně s podkladovým rozhodnutím. Jak již bylo shora uvedeno, v posuzované věci podkladové rozhodnutí jednoznačně určuje, že se žalobce dopustil jednoho přestupku. Tento závěr nemůže žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, měnit v neprospěch žalobce na základě své úvahy, neboť tím překračuje zákonem danou pravomoc.

Námitkou porušení zásady legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu), kterou žalobce vznesl ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 23.2.2011, se krajský soud nezabýval z důvodu její opožděnosti, neboť byla vznesena po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), jež má prekluzivní charakter (§ 72 odst. 4 s.ř.s.). Dle ustálené judikatorní praxe správních soudů se uvedená lhůta vztahuje nejen na podání správní žaloby, ale také na vznesení relevantních žalobních bodů ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Pro úplnost však krajský soud na tomto místě poznamenává, že zásada legitimního očekávání ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu se vždy vztahuje pouze k rozhodovací praxi správního orgánu v době vydání napadeného rozhodnutí. Pokud je tedy ve vztahu k napadenému rozhodnutí, které bylo vydáno dne 22.9.2010, poukazováno na jiné rozhodnutí žalovaného v obdobné věci, které však bylo vydáno až dne 26.1.2011, lze, byť ve zcela obecné rovině, uvést, že takový příklad stojí zcela mimo zásadu legitimního očekávání, jejíž porušení by v takovém případě již na základě prostého logického úsudku nebylo možno dovodit.

Na základě shora uvedeného krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se správními spisy (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 3x režijní paušál po 300,- Kč, tj. celkem 7.200,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 9.200,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 11. dubna 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu